

عنوان مقاله:

نقش آرامش در عرفان

محل انتشار:

دوازدهمین کنفرانس ملی پژوهش های نوین در تعلیم و تربیت، روانشناسی، فقه و حقوق و علوم اجتماعی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسنده:

ولی الله حافظی - کارشناسی ارشد فقه و حقوق

خلاصه مقاله:

در عرفان، آرامش نقش مهمی دارد و به عنوان یک حالت ذهنی و روحی مهم در مسیر رسیدن به حقیقت و ادراک وجود الهی شناخته می شود. در این مسیر، آرامش به عنوان یک وسیله برای تحقق هماهنگی با جهان ظاهری و داخلی و همچنین به دست آوردن وحدت با الهی شناخته می شود. در تفسیر عرفانی، آرامش به عنوان یک حالت ذهنی که از وضعیت خشونت ذهنی و درگیری با افکار منفی و پریشانی بیرون می رود، شناخته می شود. این حالت ذهنی از اهمیت بسیاری برخوردار است زیرا زمینه ای را برای تجربه وجودی، ادراک دقیق و شناخت عمیق ترین حقایق وجودی فراهم می کند. آرامش در عرفان به عنوان نقطه آغازین و اساسی در راه رسیدن به حقیقت و وحدت با الهی تلقی می شود. این حالت ذهنی، فرد را قادر می سازد تا از آسیب ها و پریشانی های زندگی عبور کرده و به سوی نور و روشنایی روحی پیشروی کند. بنابراین، آرامش در عرفان نه تنها به عنوان یک حالت ذهنی مطلوب، بلکه به عنوان یک وسیله برای رسیدن به حقیقت و ارتباط با الهی شناخته می شود. این حالت ذهنی اساسی به عنوان پایه ای برای تحقق وحدت با وجود الهی و تحقق آرمان های روحی و معنوی انسان در نظام عرفانی مطرح است.

کلمات کلیدی:

عرفان، تفسیر، کلام

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1973510>

